

24 JANUARI 2010 – DERDE ZONDAG DOOR HET JAAR

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Geest-rijke ouzo

VANDAAG ZOU IK HET VOORAL over de tweede lezing willen hebben, uit de Brief van Paulus aan de christenen van Korinte. Die brief gaat onder andere over verdeeldheid en samenwerking. Hij past uitstekend in de Gebedsweek voor de Eenheid van de Christenen, die morgen eindigt. En over de eenheid binnen ons eigen kerkje.

Er is miserie in de ménage. Ik bedoel in de geloofsgemeenschap van Korinte. De apostel Paulus neemt de snelle vleugelboot en raast erheen. Hij roept alle parochianen bijeen op het kerkplein. Hij steekt geen donderpreek af. Hij moraliseert niet, maar begint te vertellen.

Er was eens een lichaam, zegt hij. Maar met zware storingsen in het metabolisme. Er was niets meer dat goed werkte. De uroloog, de fysiotherapeut, zelfs de psychiater krabden zich in het haar. De cardioloog luisterde heel lang geduldig en toen hoorde hij het hart praten: „Ik ben de kern van dit lichaam. Als ik niet meer klop, valt alles stil.” De pneumoloog hoorde de longen zeggen: „Als wij het hart geen zuurstof geven, valt het plat. Wij zijn de belangrijkste.” Er werd een gastroscopie uitgevoerd. De arts hoorde de maag klagen: „Waarom verwijten de tanden mij dat ik een luie zak ben, omdat ik niet kauw? Ik doe toch andere dingen die essentieel zijn?” De darmen robbelden: „Ze zeggen dat wij maar rioolbuizen zijn! Wacht tot we in staking gaan en de boel verstoppen!”

Toen zweeg Paulus even. En de ruziemakers ook. Het werd eerst stil op het kerkplein van Korinte. Lang gehuwde mensen keken naar elkaar. Ze dachten in stilte: „Misschien moeten we toch een paar avonden in de week samen thuis zijn en de haard eens aanmaken voor ons beiden alleen, en niet enkel als er bezoek komt?” Ouders keken naar elkaar en fluisterden: „Als we nu eens aan één zeel trokken met onze Danny met zijn hormonale opstoten in zijn puberteit? Je hebt gelijk, ik stop hem soms geld toe, zelfs nadat jij gezegd had dat hij er deze week geen meer kreeg.” Honey en Moon keken naar elkaar en dachten: „Ik weet dat jij jaloers bent, maar misschien is dat eigenlijk de onrustvlinder in jouw verliefdheid. Ik zal je geen pijn meer doen en niet meer rondfladderen.”

Wat verder aan de rand van het kerkplein stond Megalomanios, CEO, big boss van de NV Korinthische Havenwerken. Onverwachts voelde hij een ongekende drang en hij zei tegen adjunct-directeur-generaal Microlios, die naast hem stond: „Ik vind dat jij heel goed werk verricht, maar ik loop altijd met de pluimen weg.” De chirurg dacht er plotseling aan dat hij soms wat vriendelijker kon zijn tegen zijn assistenten: „In plaats van ‘scalpel’ of ‘wegzuigen’ te snauwen, zou er wellicht iets kunnen komen als: ‘Wil je me dit of dat’s geven?’” En een gemeenteraadslid op het kerkplein van Korinte herinnerde zich hoe ze al maanden de sfeer verpestte op de gemeenteraad, omdat Marleen, haar collega, schepen was geworden en zij niet.

Zelfs de pastoor, die daar ook stond toen Paulus zijn parabel vertelde, fluisterde de voorzitter van de kerkfabriek in het oor: „Gaan we morgenavond eens samen zitten? We maken nu al maanden ruzie – de pannen van het dak – en iedereen weet dat de parochie daardoor niet draait.” En de ambte van een verhuurkantoor dacht: „Voortaan kijk ik niet eerst of de kandidaat-huurder Ali of Mohammed heet, en in plaats daarvan neem ik de hoogste nood als criterium voor toekenning van een betaalbare woning.”

Paulus zweeg na zijn parabel. En bleef zwijgen, maar alle christenen van Korinte stonden intussen met elkaar te praten. Er werden handen geschud en hier en daar – op Griekse wijze – omarmd, omhelsd en gezoend. Een pope en een dominee zetten de sirtaki in. Toen zei Paulus: „De Geest van de eenheid is hier aan het werk. Alleen samen kunnen we het aan, als één lichaam. Allemaal verschillende organen, ieder op zijn plaats. Ik trakteer met een geest-rijke drank.”

Dat zal wel ouzo geweest zijn in het Oude Griekenland. Maar dé Geest-rijke drank ‘werkte’ al, nog vóór hij de ouzo ontkurkte.

EERSTE LEZING

NEHEMIA 8, 2-4a.5-6.8-10

In die dagen bracht de priester Ezra het boek van de wet voor de vergadering van mannen en vrouwen en van allen die de voorlezing konden volgen. Het was de eerste dag van de zevende maand. Vanaf de dageraad tot de middag las Ezra voor uit het boek op het plein voor de Waterpoort ten aanhoren van mannen en vrouwen en van allen die het konden volgen. Het volk luisterde aandachtig naar de voorlezing van het wetboek.

Ezra, de schriftgeleerde, ging op een houten verhoog staan dat voor die gelegenheid opgeslagen was. Ten aanschouwen van heel het volk – hij stak immers boven allen uit – opende Ezra het boek. Op dat ogenblik gingen allen staan. Ezra prees de Heer, de grote God, en heel het volk antwoordde: „Amen, amen!” De levieten staken hun handen omhoog, zij

bogen het hoofd en zij aanbaden de Heer met het gezicht tegen de grond. Zij lazen uit het boek van Gods wet, legden het uit en verklaarden de betekenis, zodat allen de lezing verstonden.

Vervolgens zeiden Nehemia, de landvoogd, Ezra, de priester en schriftgeleerde, en de levieten die de uitleg gaven, tot heel het volk: „Deze dag is aan de Heer, uw God, gewijd. Gij moogt dus niet treurig zijn en niet wenen.” Het hele volk was namelijk in tranen uitgebarsten, toen het de woorden van de wet hoorde. En ze zeiden hun: „Komt, gaat lekker eten en drinkt er zoete wijn bij en deelt ervan mee aan wie niets heeft, want deze dag is aan onze Heer gewijd. Weest niet bedroefd, maar de vreugde die de Heer u schenkt zij uw kracht.”

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF AAN DE KORINTIERS 12, 12-30

Broeders en zusters,

Het menselijke lichaam vormt met zijn vele ledematen één geheel; alle ledematen, hoe vele ook, maken tezamen één lichaam uit. Zo is het ook met de Christus. Wij allen, Joden en Grieken, slaven en vrijen, zijn immers in de kracht van een en dezelfde Geest door de doop één enkel lichaam geworden en allen werden wij gedrenkt met één Geest. Een lichaam bestaat nu eenmaal niet uit één lid maar uit vele leden.

Veronderstel dat de voet zegt: „Omdat ik geen hand ben, behoort ik niet tot het lichaam”, behoort hij daarom niet tot het lichaam? En veronderstel dat het oor zegt: „Omdat ik geen oog ben, behoort ik niet tot het lichaam”, behoort het daarom niet tot het lichaam? Als het hele lichaam oog was, waar bleef dan het gehoor? Als het helemaal gehoor was, waar bleef dan de reuk? In werkelijkheid echter heeft God de ledematen en organen elk afzonderlijk hun plaats in het lichaam aangewezen zoals Hij het gewild heeft. Als zij alle samen één lid vormden, waar bleef dan het lichaam? In feite echter zijn er vele ledematen, maar slechts één lichaam. Het oog kan niet tot de hand zeggen: „Ik

heb je niet nodig”, en evenmin het hoofd tot de voeten: „Ik heb je niet nodig.” Nog sterker: juist die delen van het lichaam die het zwakst schijnen te zijn, zijn onmisbaar. En die wij beschouwen als minder eerbaar omgeven wij met grote eer. Onze minder edele ledematen worden met groter kiesheid behandeld, de andere hebben dat niet nodig. God heeft het lichaam zo samengesteld dat Hij aan het mindere méér eer gaf, opdat er in het lichaam geen verdeeldheid zou zijn en de ledematen eendrachtig voor elkaar zouden zorgen.

Wanneer één lid lijdt, delen alle ledematen in het lijden; wordt één lid geëerd, alle delen in de vreugde. Welnu, gij zijt het lichaam van Christus en ieder van u is een lid van dit lichaam.

Nu heeft God in de Kerk allerlei mensen aangesteld: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars; voorts zijn er wonderkrachten, dan gaven van genezing, hulpbetoon, bestuur en velerlei taal. Zijn soms allen apostelen, allen profeten, allen leraars, allen wonderdoeners? Hebben allen gaven van genezing? Spreken allen in vervoering? Kunnen allen uitleg geven?

EVANGELIE

LUCAS 1, 1-4; 4, 14-21

Reeds velen hebben getracht de gebeurtenissen te verhalen die onder ons hebben plaats gevonden, aan de hand van de gegevens welke ons werden overgeleverd door mensen die van het begin af aan ooggetuigen waren en in dienst van het woord zijn getreden. Vandaar, edele Theofilus, dat ook ik besloot – na van meet af aan alles nauwkeurig te hebben onderzocht – voor u een ordelijk verslag te schrijven, met de bedoeling u te doen zien hoe betrouwbaar de leer is waarin gij onderwezen zijt.

In die tijd keerde Jezus in de kracht van de Geest uit de woestijn terug naar Galilea en men sprak over Hem in heel de streek. Hij trad nu op als leraar in hun synagogen en werd algemeen geprezen. Zo kwam Hij ook in Nazaret, waar Hij was grootgebracht. Hij ging volgens zijn ge-

woonte op de sabbatdag naar de synagoge en stond op om voor te lezen. Ze reikten Hem de boekrol van de profeet Jesaja aan. Hij opende de rol en vond de plaats waar geschreven stond: „De Geest des Heren is over mij gekomen, omdat Hij mij gezalfd heeft. Hij heeft mij gezonden om aan armen de Blijde Boodschap te brengen, aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan blinden dat zij zullen zien; om verdrukten te laten gaan in vrijheid, om een genadejaar af te kondigen van de Heer.”

Daarop rolde Hij het boek dicht, gaf het terug aan de dienaar en ging zitten. In de synagoge waren aller ogen gespannen op Hem gevestigd. Toen begon Hij hen toe te spreken: „Het Schriftwoord dat gij zojuist gehoord hebt, is thans in vervulling gegaan.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting, 's Hertogenbosch, www.bijbel.net